

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Έτησία δραχμαί 150. Έξα-
-μην δραχμαί 80. Τρίμηνη δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
έπιστολαί, ταχυ κτλ.) άνωτίμως: ε' προς τὸ περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δδός Εύ-
-ριπίδου, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1870-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΕΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ αὐτὸν
καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδεὶς ποτε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

* Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθήνας, 8 Νομβρίου 1941

Έτος 63ον. — Ἀριθ. 48

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΥΡΗΑΝ

[Συνέχεια από τὸ προηγούμενο]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ἡ τελευταία μου συνάντηση
μὲ τὸν Δαυὶδα

Εἶχε κίβλας νυχτώσει δταν ἔφτα-
σα στὸ φαράγγι τοῦ Λετάμπα. Συ-
ναντήθηκα μὲ πολλὰ ἀποσπάσματα,
ἀλλὰ κανένα δὲν ἔδειξε τὴν πρόθεση
νὰ μὲ σταματήσῃ
καὶ πολὺ λίγα μὲ
φώναξαν ἀπὸ μα-
κριὰ παῖδες εἶμαι.
Ἴσως μερικοὶ νὰ μὲ
γνώρισαν, ἀλλὰ τὸ
πρόσωπό μου καὶ τὸ
ὑψος μου ἦταν, φλί-
νεται, τόσο ἄγρια,
ὥστε δὲν ἐτόλμησαν
νὰ μὲ μιλήσουν.
Ἦμουν χίτρινος ὡς
νεκρός, τὰ μάτια
μου γυάλιζαν ἀπὸ
τὴν πυρετὸ καὶ τὰ
μαλλιά μου ἦταν
ἀνω κάτω. Στὸν κρό-
ταφὸ μου ἐσχίριζε
τὸ ματωμένο ση-
μάδι.

Στὸ μεγάλο πέ-
ρασμα φάλαγε ἓνα
ἀπόσπασμα χωροφυ-
λακῆς. Πέρασα τὸ
πατάμι κι' ἔπεσα ἐ-
πάνω σὲ μιὰ συγ-
κέντρωση ἀπὸ ἀτυχομετικοὺς ποὺ εἶ-
χαν ἀνάψει φωτιά καὶ ἦταν μαζεμ-
μένοι γύρω. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς μὲ
πληροφόρησε ὅτι ὁ Ἀρκολλ εἶχε
ἐπιτέλους τακτῶσει τὸ κυνήγι του.

— Τραβοῦσε κατὰ τὸ Λιμπόπο
καὶ τὸν σκότωσαν μὲ τὸ νιουφέκι,
εἶπε.

Γνώριζα πολὺ καλὰ πὺς δὲν ἦταν
ἀλήθεια. Κάτι μὲ ἔλεγε μέσα μου

πὺς ὁ Δαυὶδα ἦταν ζωντανός, καὶ
παραπάνω μάλιστα, πὺς μὲ περιμένε
ἐμένα, καὶ πὺς κατὰ θεία οἰκονομία
θὰ τὸν συναντοῦσα ἀσφαλῶς στὸ
Ρόϊραντ.

Λίγο παρακάτω ξαναβρῆκα τὰ
σημάδια ἀπὸ τὸ πέραςμα τοῦ στρα-
τοῦ τῶν Κάφρων: ἓνας φαρδὸς καὶ
καλοχαραγμένος δρόμος ἀνοιγόταν
ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Τὸν ἀκο-
λοῦθησα γιὰτὶ μὲ ὀδηγοῦσε στὸ πέ-
ρασμα τοῦ Ντουπρη κι' ἀπὸ καὶ στὸ

σημάδι ἀκόμη πὺς πλησίαζα στὸ
τέρμα. Μπροστὰ στὰ μάτια μου δὲν
παρουσιαζόταν παρὰ μιὰ εἰκόνα μα-
ναχά: Δυὸ ἄνδρες, ὁ ἓνας μαῦρος
καὶ ψηλός, ὁ ἄλλος κοντός καὶ λευ-
κός, πλησίαζαν πρὸς τὸ Ρόϊραντ,
ἐνῶ μακριὰ, ἀπὸ πίσω τους, ὁ
Δαυὶδ Κρῶφορδ ἔτρεχε ἀκολουθών-
τας τὰ ἴχνη τους μὲ δὴλὴ τὴ γρηγο-
ράδα ποὺ μπορούσε ν' ἀναπτύξῃ τὸ
ἄλογό του. Τὴν εἰκόνα αὐτὴ τὴν
ἔβλεπα τόσο καθαρὴ μπροστὰ μου,

ὡς ἂν στὸν κινημα-
τογράφο, καὶ ἡ μόνη
διαφορὰ ποὺ παρου-
σίαζε τὸ θέαμα ἦ-
ταν πὺς τὸ τρίτο
πρόσωπο πλησίαζε
ἐλπίνα καὶ περισσό-
τερο τὰ δύο πρῶτα.

Δὲν εἶχα κανένα
μέσο γιὰ νὰ ὑπο-
λογίσω τὴ γρηγορά-
δα τοῦ ἀλόγου μου,
μὰ ἦταν περασμένα
μεσάνυχτα δταν ἔ-
φθασα στὸ Οὐμβε-
λός, καὶ πολὺ πρὶν
φθάσω στὸ Ρόϊραντ
εἶχαν ἀρχίσει πίσω
ἀπὸ τὰ βουνα νὰ
προβάλλουν οἱ πρῶ-
τες λάμψεις τῆς αὐ-
γῆς. Εἶχα δηλαδὴ
μείνει ἀπάνω στ' ἄ-
λογο δὴλὴ τὴ νύχτα,
ὡς τὰ ἡμερήματα,
κι' ὡστόσο δὲν ἔ-



Ἦταν ἓνα πτώμα μὲ τὸ κεφάλι του γυρισμένο κατὰ τὸ ἄλλο μέρος.
(Σελ. 386, στ. α')

Ρόϊραντ. Κοίταξα μὲ ἀδιάφορο βλέ-
μα τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἐνρὶκέξ εἶχε
δολοφονῆσει τὸν ἱερέα καὶ ὅπου εἶχα
ἀρπάξει τὸ περιδέραιο. Μέσα στὸ
θολωμένο μου μυαλὸ δὲν γεννιόταν
πιὰ καμμιά ἀντίδραση. Τὰ νεύρα
μου εἶχαν γίνει ἐντελῶς ἀναίσθητα,
ὡς νὰ ἦταν ἀπὸ σίδηρο. Κάθε το-
πεῖο ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ
μου δὲν ἦταν γιὰ μένα παρὰ ἓνα

νοῦθα καμμιά ἰδιαίτερη κούραση.
Ἦμουν σκληραγωγημένος στὸν ὑπέ-
ρτατο βαθμὸ, ἀναίσθητος στὸν πόνο
καὶ στὶς ταλαιπωρίες, καὶ μὲ φαί-
νόταν ὅτι μπορούσα νὰ ἐξακολουθῆ-
σω ἔτσι νὰ πηγαίνω ὡς τὴν ἀκρὴ
τοῦ κόσμου.

Σὰν ἔφθασα σταὺς πρόποδες τοῦ
βουνοῦ, κατέβηκα ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ
τὸ ἔβησα ελεύθερο. Δὲν εἶχα μὲ τί

νά το δέσω κι' έτσι το άφησα να κυλισθή στα χέρτα και να βοσκήση όπου ήθελε. Έφεγγε άρκετά, ώστε να μπορώ να διακρίνω το μεγάλο βράχο που ύψωνόταν όμοιος μ' ένα πύργο από θαμπό κόκκινο μάρμαρο. Ο ούρανός ήταν άκόμη κατάστικτος από άστρα, μα το φεγγάρι είχε βυσιλέψει και στον όρίζοντα κατά τ' ανατολικά ξεχώριζε κιόλας μία κόκκινη λάμψη. Όταν μπήκα στο μονοπάτι που οδηγούσε στη σπηλιά, δέν έμοιαζα σε τίποτε με το φοβισμένο πλάσμα που είχε περάσει το ίδιο μονοπάτι τρεις νύχτες πιδ πριν. Τότε άγνωστα δλους τους φίλους και τις άγωνίες που θά περνούσα. Μ' από τότε τους είχα ύπερικήσει, ο φόβος δέν είχε πιά καμιά επίδραση στην ψυχή μου. Μέσα σε τρεις ήμέρες είχα γεράσει για πολλά χρόνια.

Ώστόσο σε λίγο ένας μαύρος όγκος, πεσμένος στην άκρη του δρόμου, τράβηξε την προσοχή μου. Ήταν ένα πτώμα, που το κεφάλι του ήταν γυρισμένο προς το άλλο μέρος. Μα δέν ήταν άνάγκη να ιδω το πρόσωπο για να καταλάβω ποιός ήταν.

Στάθηκα και γύρισα το σώμα. Στην καρδιά μου μέσα δέν ένοιωθα καμιά χαρά, ούτε καν εκείνη που νοιώθει κανείς όταν ίκανοποιήση την έδικησή του ή σόυση το μέσος του. Είχα ξεχάσει και το σκότωμα του σκυλιού μου και όλα τ' άλλα κακουργήματα του Ένρική. Μόνο ή περιέργεια με έσπρωχνε να κοιτάξω το πρόσωπο αυτό το περιμένο, το πελιδινό, το άπαίσιο.

Ο άνθρωπος αυτός είχε στραγγαλισθεί και θά ήταν νεκρός από μία ώρα πριν άπ' τα μεσάνυχτα. Τόν καίταξα από πιδ κοντά το πουκάμισό του και τα χέρια του ήταν γεμάτα αίμα και όμως δέν είχε επάνω του καμιά πληγή. Το αίμα λοιπόν αυτό δέν θά ήτα, δικό του. Αυδ βήματα παρακάτω, πεσμένο χάμω, βρήκα ένα πιστόλι που του έλειπαν δυδ σφαίρες.

Χωρίς δυσκολία άναπαράστησα στο μυαλό μου τη σκηνή. Ο Ένρικής θέλησε να σκοτώση το Λαπούτα στην είσοδο της σπηλιάς για να του άρπάξω το περιδέραιο. Τόν είχε πληγώσει βαρεία, όπως έδειχνε το άφθονο αίμα που είχε υθει στην γή, μα όσο γρήγορος και επίτηδειος κι' άν ήταν ο Πορτογάλος, δέν μπόρεσε να σωθί από τα σιδερένια χέρια του αντίπαλου του. Παρ' όλο που είχε δεχθεί δυδ σφαίρες, ο Λαπούτα είχε άρπάξει τον Ένρική και του είχε στρίψει το λαρύγγι με την ίδια εδκολία που θά στραγγάλιζε ένα κοτό-

πουλο. Ύστερα είχε μπεί μέσα στη σπηλιά.

Βλέποντας τα αίματα στους γύρω βράχους, άνοιξα το βήμα μου. Ο Λαπούτα βρισκόταν από πολλές ώρες στη σπηλιά και θά είχε όλο τον καιρό στη διάθεσή του να καταστρέψω τα πάντα. Δίχως άλλο είχε γυρίσει πίσω στο Ρόραντ για να ξεφύγει την καταδίωξη των δικών μας και να προσεχθή. Μ' αν ο Πορτογάλος τόν είχε χτυπήσει σε κάριο σημείο, ο διάδοχος του πάτερ Ιωάννη δέν θ' άργούσε να περάση ο ένα άλλο ιερό, άσφαλέστερο από τη σπηλιά, όπου θά άναπαύοταν πιδ για πάντα. Για τρίτη φορά περάσα τη στενή χαράδρα και άκουσα το ύπόκωφο μούγκρισμα του σκλαδωμένου ποταμού μέσα από τα σπλάγχνα του βουνοδ.

Ο διάδρομος φωτιζόταν άμυδρότατα, μα όστόσο το φώς αυτό ήταν άρκετό για να ιδω πώς ή είσοδος της σπηλιάς ήταν έλεύθερη. Η μυστική πόρτα ήταν μισάνοιχτη μπηκα και άφηρημένος την έσπρωξα πίσω μου. Μ' ένα ξερό κρότο εκλεισε. Τόν μηχανισμό της δέν τόν έγνώριζα. Πώς θά έδγαίνα ξανά από κει μέσα;

Το πρόβλημα όστόσο αυτό με στενοχώρησε πολύ λιγώτερο από το άπόλυτο σκοτάδι όπου βρέθηκα μόλις εκλεισε ή πόρτα πίσω μου. Άναγκάστηκα να άνεθω τα σκαλοπάτια μπουσουλάντας. Ήταν όγρξ, δίχως άλλο από το αίμα του Λαπούτα.

Ύστερα βρέθηκα πάλι στον άνοικτό άέρα, στο σημείο όπου το άφρισμένο ποτάμι περνούσε άνάμεσα άπ' τους πανύψηλους άπότομους βράχους. Μία στενή λουριδά ούρανοδ, που τόν είχαν κιόλας χλωμιάνει οι πρώτες λάμψεις της αώγης, ξεχώριζε πάνω άπ' το κεφάλι μου. Ύστερα περάσα με σταθερό βήμα τη στενή πλάκα που ένωνε σάν γέφυρα τα δυδ χείλη του γκρεμού και μπήκα μέσα στο σκοτεινό πέραςμα που έδραζε στη ύπόγεια αίθουσα.

Όπως και την πρώτη φορά, έβλεπα μπροστά μου ένα φώς, όχι όμως πιδ μεγάλο άπ' το κεφάλι μιας καρφίτσας. Τούτη τη φορά ή σπηλιά δέν φωτιζόταν πιδ από τους άναμμένους πυρσούς, όπως το βράδυ του έξαγνισμού. Προχωρούσα με προσοχή και πασπατευτά, αλλά δέν ένοιωθα τόν παραμικρό φόβο. Άντιλήφθηκα ότι βρισκόμουν μέσα στη σπηλιά, όταν τα χέρια μου έπαψαν πιδ ν' άκουμπουν στον τοίχο. Άριστερά μου, το παραπέτασμα που σχημάτιζε ο καταρράκτης είχε πάρει ένα χρώμα

πράσινο προς το σταχτερό, που του έδινε έξαιρετικά πένθιμη όψη. Έμοιαζε ώσαν το φώς να έρχόταν από πάνω. Φαίνεται πώς μέσα στο βράχο δηήρχε κάποιο άνοιγμα άπ' όπου περνούσε το φώς της ήμέρας.

Όταν προχώρησα λίγα βήματα άκόμη, άνακάλυφα πώς το φωτεινό σημάδι που είχα διακρίνει από μακριά ήταν ένα φανάρι. Ώστόσο, όταν τα μάτια μου συνείθισαν σιγά-σιγά στο μισοσκοτάδι, είδα πιδ δίπλα στο φανάρι ήταν κάποιος. Ο Λαπούταν βρισκόταν γονατισμένος επάνω στις στάχτες της φωτιάς που τρεις μέρες πρωτότερα είχε άνάψει ο γέρο-ιέρεας. Μπροστά του ήταν ένας πέτρινος βωμός όπου άκουμπούσε το κεφάλι του. Δίπλα του, χάμω στη γή, ήταν το φανάρι και το άδύνατό του φώς έφωτιζε μία λίμνη από αίμα που σκέπαζε σιγά-σιγά τις στάχτες. Το αίμα αυτό έτρεχε από μία πληγή άνοιχτη στο πλευρό του Λαπούτα.

Άμετρος οίκτος με πλημμύρισε. Λυπόμουν τόν έχθρό μου για τα σβυσμένα του όνειρα, για τις προσπάθειές του που ξεδεύτηκαν μάταια, για την παλληκαριά του που πήγε στα χαμένα.

Σε χαιρετώ, Ύγκουλοδ, του είπα στη γλώσσα των Κάφρων, ώσαν να ήμουν κανειξ από τους ύπαρχηγούς του. Γύρισε το κεφάλι του κατά μένα και σηκώθηκε άργά και με κόπο. Η σπηλιά είχε άρχισει να φωτιζείται περισσότερο όσο προχωρούσα ή μέρα. Ο καταρράκτης τώρα άστραφτε σαν ένας τοίχος από πολύτιμες πέτρες: επάνω λαμπερά διαμάντια και κάτω άνοιχτοπράσινα σμαράγδια. Ένα άδύνατο φώς έπέφετε τώρα και στις πιδ άπόμερες γωνίες.

[Ακολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ
(ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ)

Για βασιλιάς κωμωτίζεται τ' όμορφο το παιδί, μα ξάρνου μία πολυλογού κάρτα που ξεφουτρώνει, «Τι θά γινώμε—λέει—πουλιά, και πιδς θά μάς γλυτώση τυχόν με τέτοιο βασιλιά αν ο άηθός θυμόση»

Σάν τσακωθήκαν οι λαγοί, μ' άηθούς κι' έπαθαν χάλια, στις άλεποίδες τρέθανε με χίλια παρακάλα. Κι' οι πονηρές τούς άπαντιούν: «Μή μάς παρακαλίτε, έφρούμε δά ποιός είλαστε σεις κι' άλλοι! ποιός πολεμάτε».

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΣΤΟ προηγούμενο φυλλάδιο, όπου δημοσιεύθηκε εν' άπ' τάμειματα εκείνα μικρά του, ή Διάπλασις έλαβε άφορμή να σας πη πώς ο κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλος γιόρτασε προδ όλίγου τα ένσνηγνάχρονα του. Τι σπάνιο πράγμα! πόσο λίγοι, και μάλιστα στις πόλεις, φτάνουν σήμερα στα βαθιά αυτά γεράματα! Μα—άκόμη πιδ σπάνιο—πόσο λίγοι κι' άπ' αυτούς τούς λίγους διατηρούν τη σωματική τους ύγεια και τη διανοητική τους άκμή, και μπορούν να κινούνται, να εργάζονται, να φρονιζουν, να χρησιμοποιούν και στον έαυτό τους και στους άλλους! Ένας άπ' αυτούς είναι κι' ο Καμπούρογλος. Στα μαλλια έχει χιόνια, αλλά στην ψυχή άνοιξιάτικα λουλούδια. Θαλασσός, άκματός, ζεικίλητος, άκούραστος, ασιδόδοτος, με την έξυπνάδα στη γλώσσα, με το χαμόγελο στα χείλη, εξακολουθεί να κατατάσση τάμέτρητα χαρτιά του, να συμπληρώνη τα παλιά ιστορικά και λογοτεχνικά του έργα, να γράφη ακόμα και να δημοσιεύη καινούργια. Φαινόμενο! Όσοι τόν βλέπουν για πρώτη φορά και μαθαίνουν την ηλικία του, μένουν κατάπληκτοι. Έμεις, οι παλιοί του φίλοι, τόν καμαρώνουμε και χτυπούμε έξύλο να μη βασκαθί. Μζε περνώ δέκα, δεκαπέντε, είκοσι χρόνια, και φαίνεται νεώτερός μας. Έκαίνοι που τούς περνούσε λιγώτερο, οι συνομήλικόι του, πέθαναν όλοι. Κι' έμεινε αυτός, και θά μείνη Αιώνόβιος!

Έξερετε πόσο χρόνια τόν έχω φίλο; Από τα 1885—λογαριάστε. Ήταν τότε νέος άντρας—τί όμορφος, τί ζωηρός!—κι' ήμουν έφηβος. Μόλις είχα έρθει στην Άθήνα σά φοιτητής, είχα όμως άρχισει και να κωτογράφω. Ο Καμπούρογλος έδραζε το περιοδικό «Έβδομάς» από τα καλύτερα της εποχής. Του έστειλα μια ζακυνθινή λαϊκή παράδοση («Τξάσπρα πανιά του Σκοπού»), μου τη δημοσίευσε, πήγα στο γραφείο του να τόν γνωρίσω και προσωπικά, κι' από τότε δέν έχω ρισθίκαμε. Μαζί εργαζώμαστε ο έφημερίδες και περιοδικά—ή «Έβδομάς» σε λίγα χρόνια έπαψε—μαζί περπατούσαμε στην όδόν Σταδίου, μαζί κάναμε έκδρομές. Ήραστε μία παρέα από καμιά δεκαριά λογίους που συνεννοούμαστε και... πολύ σπάνια μαλλώνουμε. Και

για πολύν καιρό, μία-δυδ φορές την εβδομάδα, κάναμε και πεζοπορία στα περίχωρα της Άττικής, έπισκεπτόμαστε αξιοθέατα, θαμάζουμε φυσικές όμορφίες, και καταλήγαμε ο ένα κέντρο, όπου στρωνόμαστε στο από τόν Καμπούρογλου προετοιμασμένο φαγοπύτι. Γιατί αυτός ήταν ο άρχηγός μας, ο οδηγός μας, ο διοργανωτής μας. Πηγαίναμε με τυφή εμπιστοσύνη όπου ήθελε, και κάναμε όπως μάς έλεγε. Έγώ μόνο γρηνιάζα καμιά φορά, πότε για τούτο, πότε για κείνο. Κάποτε του είπα: «Άδριο, καίμενε, έκδρομή; δέν βλέπεις τόν καιρό; θάξη άέρα». Και μάποηξε: «Δέν πιά νάχη; Και τί είναι ο άέρας; Νά, φρφρς, φυσάει και κουνιούνται τα δέντρα. Ύστερα:». Σά να μούλεγε: «Δέντρο είσαι σύ, να φοβάσαι μη σε κουνήση;». Η άλήθεια είναι πώς με κάθε καιρό κάναμε έκδρομές, ακόμα και με βροχή. Κι' αν γρηνιάζα στην άρχή, στο τέλος ήμουν πάντα ένθουσιασμένος. Άδύνατο να παραστήσω πόσο καλός φίλος ήταν κι' είναι ο Καμπούρογλος, πόσο ευγενικός, όποχρωτικός, όλος αυταπάρηση. Από τα μικρότερα ως τα μεγαλύτερα. Έν' άπόγεμα, θυμούμαι, καθήσαμε οι φίλοι στοδ Ζηχαράτου. Οι άλλοι πήραν

παγωτό, γλυκό, καφέ, λεμονάδα. Έγώ δέν ήξερα τί να πάρω. «Έξερετε τί θάθελα αυτή την ώρα; είπα μια στιγμή ένα τσαμπι σουλτανίνα, τίποτα άλλο! Μα πού ν' το;». «Έ, ύστερ' από πέντε λεπτά, το ποθητό σταφύλι ήταν μπροστά μου. Ο Καμπούρογλος, ο γέρος μου φίλος, χωρίς να τόν καταλάβω, είχε τρέξει στο πιδ κοντινό κανάβικο—ήταν εκεί στην άρχή της όδον Καραγεώργη, που λεγόταν τότε όδον Μουσών—και μού το είχε άγοράσει! Και μόνο άπ' αυτό το παράδειγμα μπορείτε να καταλάβετε τόν άνθρωπο.

Κι' ο ζειμνηστος Παπαδόπουλος τόν άγαπούσε πολύ. Ο Καμπούρογλος στάθηκε ένας από τούς πρώτους του συνεργάτες. Όσοι έχουν τούς πρώτους τόμους της «Διαπλάσεως», μπορούν να βροιν πολλά χαριτωμένα κομματάκια με την ύπογραφή Δ. Γρ. Κ.—ποιήματα, μύθους, παραμύθια—άνάμεσα ο' αυτά και το περίφημο «Ή γριά με το καλάμι». Άλλά και τα κατοπινά χρόνια, πολλές φορές ο δοξασμένος σήμερα Άκαδημαϊκός έπρόσφερε στην άγαπημένη του «Διάπλασι» την πολύτιμή του συνεργασία. Και σήμερα' ακόμα, που είναι 90 χρονών... νέος.

Σας άσπαίζω ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

—Είμαι ο δεοβίσιος Άλλης, περίφημος ο' όλη στην Πεοσία. Πεοπατώ τέσσαρις ήμέρες για να φτάσω στο Μισοχέτ, μα χτές με βοήθη πυρετός κι' έπεσα. Είναι ή τρίτη προσβολή και ξερω πώς θά πεθάνω.

Μείνε, παιδί μου, κοντά μου, να με περιποιηθής στις τελευταίες μου στιγμές. Κι' άφου ή ψυχή μου πετάξη, πάρε αυτό τόν πέταιμο σάκκο που κρέμεται στο λαιμό μου, και φάξε τον. Θά βρής μέσα ένα μικρό κρυστάλλινο ποτήρι. Αυτό είναι μαγικό και σου το χαρίζω. Κάθε πρωί, να ρίχνης μέσα μια στάλα καθαρό νερό και να κοιτάξης με προσοχή. Όταν σε φοβερίη κανέναν κίνδυνος, ή αν φοβερίη άλλον που άγαπάς, θά τόν βλέπης μέσα στο ποτήρι και θά κείνης τα μέτρα σου. Ναί, παιδί μου, έτσι να κάνης. Έγώ... έγώ τώρα...

Και με τα τελευταία λόγια, ο άρρωστος δεοβίσιος ξεπύχησε. Ο Άχμείτ πήρε το σάκκο, γύρισε στον πατέρα του και του τα είπε όλα. «Δέν ήταν ο Έρημόγερος, ο δούκος, πρόσθεσε. Ήταν ένας άγιος άνθρωπος που μου έκαμε καλό. Άν αυτό το κρυστάλλινο ποτήρι είναι πράγματικώς μαγικό, μπορεί νάοθη περιστάση να μάς σώση».

Και κάθε πρωί έρριχνε μέσα στο ποτήρι μια στάλα νερό. Άλλά με όση προσοχή και αν κοίταζε, δέν έβλεπε τίποτα. «Η δέν θά είναι μαγικό—συλλογίζόταν—ή κανέναν κίνδυνος δέν φοβερίζει, για την ώρα, ούτε μένα ούτε τόν πατέρα μου». Και σιγά-σιγά έπαψε να κήνη τη δοκιμή, το ποτήρι όμως το φύλαγε πάντα.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Αθήνα, 42 δόξ. Εβριπίδου τήν 29 Οκτωβρίου 1941

ΣΥΓΧΑΙΡΟ τον Νικητή του Πεντάθλου και περιμένω τις φωτογραφίες τους, καθώς και τις παραγγελίες τους για το δώρο. Οι νέοι συνδρομητές πρέπει να έχουν πια το Πένταθλο, ή μερικά από τους Διαγωνισμούς, γίνεται κάθε δυο χρόνια. Ματα έντος του έρχομένου χρόνου θα προκηρυχθώ το Πένταθλο του 1942-43, πού ταποτελεσμάτα του θα δημοσιευθούν έντος του 1943. Από τους παλαιούς έκτάκτους Διαγωνισμούς, μένει της Ζωγραφικής, πού ταποτελεσμάτα του θα δημοσιευθούν σ' έν' από τα προσεχή φυλλάδια. Ίσως-έν επιτρέψω ή χάρος- και κανόνες Διαγωνισμού Λόγων. Έως το τέλος βλέπετε, τού χρόνου, μόνο τρία φυλλάδια μένουν και σ' αυτά πρέπει να δημοσιευθώ πολλά. Στο τελευταίο θα δημοσιευθούν τα Νέα του 1942. Ταποτελεσμάτα του Διαγωνισμού 'Ασκήσεων' κ' ή προκήρυξη του νέου για τίς 'Ασκήσεις' του 1942, θα δημοσιευθούν σ' έν' από τα πρώτα του Δεκέμβρη.

Χαρομένη, κ' άλλος μου έγραψε γ' αυτό το ζήτημα κ' έβγα την γνώμη μου. Τα προσοπατεί κ' σ' κούρουν στο αρχαιοδράμα κάνουν άρτια έντύπωση. Αν σ' αρχαίοι τά είχαν συνηθίσαι στο θέατρο τους και τούς άρσαν, αυτό δέν σημαίνει πως μπορούμε να τά βλέπουμε και μεις χωρίς να γελούμε. Κάτι τέτοιες καινοτομίες στην παράσταση του αρχαίου δράματος είναι άφωχολόγητες και παράλογες. Κ' ή γενική γνώμη είναι πως αυτή άπύχης. Τα γέλια όμως του χορού των φονισσών όταν παρακολουθούσαν την κηδεία, δέν ήταν... καινοτομία, ήταν άδυνατολογία αυτών των κοριτσιών, πού δέν ήξεραν πού βρίσκονταν και τί έκαναν.

Ανδρούσα, το παλιό μου δωδεκασέλιδο φυλλάδιο είχε άπ' όλα, ήταν δτι χρειαζόταν. Έλειπαν, βλέπετε, κ' σ' πολλές Μ' Άγγελίες κ' είχε να δημοσιεύω τακτικά «Νέα και Περίεργα», εικονογραφημένα διηγήματα και δού σχεδόν Σελήνια Συνεργασίας την εδδομάδα. Δυστυχώς, αυτή ή έκδοση, με την τότε συνδρομή, με ζήτημα κ' αναγκάσθηκα να κόμω το δωδεκασέλιδο, από εδδομαδια, μηνιαίο. Έώρα δέν μπορώ ναχω όποτε αυτό, γιατί τό χαρτί είναι περιορισμένο. Έπίσης όμως στο μέλλον. Όταν τά πράγματα θα φτηνούν πάλι και οεις θα έχετε συνηθίσαι να πληρώνετε άξιόμηνή κάπως συνδρομή, τό εδδομαδιατο δωδεκασέλιδο θα αναγορεύσει, και χωρίς να με ζήτημα.

Από τό Σίφωνα έλαβα τό πρώτο γράμμα για την «Ιδη Κυριακή». Μου γράφει: «Ήταν πραγματικώς έσοχη. Πκρ' έλες τις σημερινές αντίθετες συνθήκες, τό φυλλάδιο αυτό πήρε μια πανηγυρική μορφή. Τι να πρωτοθαυμάσω κανείς, τό χιούμορ του 'Ανανία, τά σκίτσα του κ. Βόττη, ή τις έπιφυες άπαντήσεις των παιδιών; Θα μείνω μιά από τις αληγομηντες ή Κυριακή αυτή. Και συχαίρω μ' όλα μου την καρδιά τό σπικτικό σου έλο-άπό 'Ανανία μέχρι... Πίσσα-για την αισθητική αυτή άπόλαυση πού μας χάρισε».

Η 'Ελέντρα με ρωτά ποιών Διαγωνισμών παρείτα την προθεσμία. Είναι κάτι πού άνδιαφέρει όλους και της άπαντω έδω. Ναί, λέγοντας και των «παλαιών», άνοθσα εκείνους πού προκηρύχθηκαν στο φυλλάδια 17, 19, 21. Με άλλους λόγους, όλων των Έκτάκτων Διαγωνισμών του 1941 ή

προθεσμία λίγες από τέλος αυτού του μηνός. Ήθελα, πραγματικώς σπουδαία για ένα αυτή ή ημερομηνία πού μου γράφεις: γενέθλια, έσοδος στη Μεγάλη Τέξη και μακριά παντελόνια. Συχαρητήρια λοιπόν κ' ευχές. Στο Πένταθλο όμως κατατάχθηκες στή Μεγάλη Τέξη, γιατί στις άπαντήσεις σου δέν δημοσιεύουν ήλικία παρά χρόνο γεννήσεως. Άν μπορώ να κάνω όποιοι-οι, την ήλικία τή θέλω γραμμένη κα-υαρά, κ' αυτό να έξερουν όλοι: στους Διαγωνισμούς κατατάσσω σύμφωνα με δτι βλέπω. Ίδ έντος; στή Μεγάλη 14 έντος; στή Μικρή. Τιποτα ήλικία; Πάλι στή Μεγάλη. Έλαβα κ' άλλα δύο γράμματά σου, άλλα δέν έχω τόπο.

Μαργα, ως τά πούμε μιά για πάντα. Τό θηλυκό άρθρο αί έγινε στή δημοτική σ' έν' άποψη με τό άρσινικό σ' έν' άποψη, αί γυναίκες, ένα άρθρο, τό ίδιο, όπως και πολλές άλλες νέες γλώσσες τό έχουν. Επίσης, τό θηλυκό άρθρο τάς έγινε πώς και τίς (εις γυναίκες ή τες γυναίκες, όπως τό λένε σ' μερικά μέρη). Έπομένως τό λογικό και τό άπλό είναι να γράφονται με ε και με η. Τα τας, τής, της, όπως και τά ή, ή (έντι σ' έν) είναι σχολαστικοί άτακτικοί. Κι' έτσι να τά γράφετε όλοι (σ' και τίς) όπως τά γράφο κ' έν.

Σοφά Πούλι, τά έλαβα όλα. Ο 'Ανανίας σ' εχαρισται και σού άπαντά: Φωτογραφία δέν έκαμα ποτέ του, όπτε σκοπέυι να κάμω. Πρέπει ναρκασθής στα σκίτσα πού τού έχουν κάνει κατά κειρούς ο Ρούλλος, ο Γαλάνης κ' ο Βόττης, πού, έν και κάπως γελοιογραφικά, τού μοιάζουν πολύ. Είναι μακροπόθητος, μακρολαμής, μακροπόθος, μακροχέρης, μακρομύτης, μακρομάλλης και... μακρολέκτικας. Χρώμα μαλλιών, ματιών και... ήλικία, άπροσδιόριστα. Αδός είναι ο ψυχογίος και γραμματικός μου 'Ανανίας, γενημένος στις 29 Φεβρουαρίου κάποιου άριστου χρόνου, και πού δέν θα πεθάνη παρά όταν θα λείψω κ' έν, δηλαδή ποτέ.

'Αλην Μύρα, πολλοί θέλουν να καταργήσουν τούς τόνους, κρατώντας μιά όρεία για την τονίζομένη συλλαβή, να καταργήσουν και την ψιλή, ως περιττή, κρατώντας μόνο τή δασεία. Και μερικά άρ-χισια να γράφουν και να τυπώνουν έτσι. Άλλά έμεις, μαζί με την εδδομαδια, διατηρούμε ακόμα και την ιστορική στήση. Μόνο την διορθωμένη παραλείπουμε, κ' έχι πάντα (άπό συνηθεια). Ο κανόνες της όρείας και της βαρείας είναι αδός: 'Όρεία βάζουμε στην παραλήγουσα ή στην προπαραλήγουσα της λέξης. βαρετα στις μονοσύλλαβες ή στην τελευταία συλλαβή. Άλλά όταν ακολουθώ τελεία, άνω τελεία, κόμμα, έρωτηματικό, κ' ή τελευταία αυτή συλλαβή, τονίζομένη, παίρνει όρεία: «Βίθε καλές ήμέρες και κακές, στο τέλος, από ευτυχής πού ήταν, έγινε δυστυχής».

Γαριβάλδη, και όλοι οι νέοι πού με στέλνεις Πνευματικώς 'Ασκήσεις προς δημοσίευση, να έξερετε πως δέν εχαίρω παρά έντος της προθεσμίας τό σχετικό Διαγωνισμό. Ο νέος τόρα θα προκηρυχθώ την Δεκέμβρη και θαχω μιά προθεσμία ως τό τέλος Φεβρουαρίου. Μόνο λοιπόν έντος αυτής της προθεσμίας, και σύμφωνα με τούς άλλους όρους του Διαγωνισμού (θα τούς ίδης στην προκήρυξη) θα μπορέσετε δσει θέλετε να μου στείλατε 'Ασκήσεις. Κι' έπαται πάλι... τού χρόνου.

Όραϊός 'Επιστολόδς μου έστειλαν κ' σ' ό εζή: 'Ανεματάλητοι λόσοις δασές 'πραγματικώς, πολύ όρατά τά σκίτσα σου'. Α-

ληθινός Θρόνος (κ' έν' έπιζω πάντα στο καλύτερο για τό έσοπάθωμα έκείνο δέν παρτάς, θα κάμω άλλο έπιτα, έσοπάθωμα να γίνεται, αυτό είναι τό κοριότερο) Κοκκίνη Γατούλα (εχαρητώ πολύ για τό έσοπάθωμα) Σοταία τα φυλλάδια στην νέα μου φίλη και... περιμένω και την άλλη) Μαργα (ναί, κέρθης και στο γραφείο μου να σ' γνωρίσω άν δέν εχαίρω ή μακριά, μπορετί να έλθης με τή φίλη σου. Β. τ. Ρ. πού έρχεται συχνά) Μαργς (έπειτα να τό περιμένω, άπό είχες τόσο καλές κρίσεις για τις εδδοσεις σου τό άλλο, νομίζω, δέν έπρατα τό σ' όχημα) Πληρωμένος 'Αδός (ό, ναί, τώρα δέν έχει ιδιοτροπίες, και τόπο μάρσοι και κείνα δέν μάρσοι πρέπει να τρώμε δτι έχουμε, δτι βρίσκουμε, και να λέμε και εδδα σ' οί θεός) Τσεγγόνικο Διαβόλακι (όραία ή περιγραφή της πρώτης νεροποντής' άλλα γιατί θυμάσαι και ποθείς τόσο τή Νορβηγία; άκει γεννήθηκες; όσοτος σου εδχα-μιά νάξωθής κάποιος να πς, κ' από τό Χάμμερφρετ, τον βορειότερο λιμένα, να... πεταχθής; κ' ως τή Σπιτοδέρη; άκει θα χορτάχης χιονία!) 'Αφροδίτη (τά έλαβα όλα για την παραγγελία σου, άν δέν έλθης ή ίδια να στείλεις με ταχυδρομική έπιταγή δρ. 32 άχι, με μολόδι τό σκίτσο δέν κάνει, γιατί δέν γίνεται φωτοτοίγο-γραφία με μολόνη πρέπει, είτε σινική, είτε κοινή, άλλα πολύ μαύρη) 'Ελέντρα (βλέ-πετε παραπάνω πώς γίνονται τά σκίτσα; μπορετί να στείλεις και δυο-τρία μαζί' εί-μαι της γνώμης να μην κόψης τις κοτσίδες σου παρά όταν σού πη ή μακριά σου, εκείνη, έξερτι καλύτερα' και να λειπουν τά κλάματα' κορτίται ύψους 1,68 πάει να κλαίη;... έλαβα και τό άλλο σου γράμμα, καλά έκαμες, δέν σ' βαρύνει ποτέ, άλλα πού άλλοι τόπος!...) Κάς (έλαβα την άπάντησή σου στον Διαγ. διηγήματος, κ' έπιζω να είναι μιά από τις καλές άφοδ έχεις πατέρα λογατένη και χερογογή-θης στή λογατέχια άπ' αυτόν' εχαρη-τώ πολύ για τις ένέργεις στο Γυμνάσιο και τό σύνθημα της Διαπλασοπαρίας σου) Μα-Ριζ (να κ' από τόρα σάγαπη και σ' εχαρητώ πολύ για τά καλά λόγια' να μου γράφης συχνά και να έπιμαλήθης την εδδογραφία σου στον Διαγ. διηγήματος, κά-νεις μερικά λάθη-θυσορός, ίθική-πού δέν επιτρέπονται) Φιλωνήτης (σ' εχα-ριστώ πολύ για τό έσοπάθωμα' στο νέο μου φίλο Σοταία τα φυλλάδια και τού άνάκρινα τό ψευδώνυμο πού ήθελε' περι-μένω και τούς άλλους' είσαι καλό δια-πλασοπούλο, πού κάνας δτι μπορετί για να συνδράμης τό τόσο δύσκολο σημερα έργο μου) Ταξιδιότης (τά διάβασα όλα, άλλα δέν σού άπαντώ τίποτα, γιατί τά συλ-λογικά ιδιαίτερα δέν μ' ενδιαφέρουν' και περιμένω τό νέο σου γράμμα όπου θα μου γράφης «και τίποτα άλλο»)

Η Διέπλσις άσπάζεται τούς φίλους της: 'Ονερα Πάλο (ή Σ. Α. από τή Θεσσαλονίκη εχακολουθεί λυσόχαρτο έ-στεια) Γυρολόγος (κεντές' άλλωστε οί προθεσμίες, καθώς είδες, παρατάθηκαν) Είρηνούλης Καρανάττα (τά έλαβα' και σ' εχαρητώσα μάλιστα' σ' εχαριστώ και πάλι) Τριανταφυλλέκι (έχάρησα τις διευ-θύνσεις να στέλνω από 1 Δεκεμβρίου τό φυλλάδιο) 'Ασπερο Κουελάκι (με πολλή χαρά έλαβα γράμματά σου σ' συχαίρω και για τό βραβετώ της 'Κυριακής' θα φροντίσω, γιατί στο ταχυδρομείο, νομίζω, δέν δέχονται ακόμα' καλά λοιπόν, έ; τί καλά!) Μάκρον Κόποταρη Λουδοβί-κων κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λόγων. Αί λύσεις του φυλλάδιου τούτου δεκταί με- 20' της 8 'Ιανουαρίου.

468. Στοιχειώγραφος Έβνο έδω φορητό, Για τρωφέ ένα Ρθ του δίνεις, Κι βουλό κοιτάς ένώ, 'Εκκλητικός, τής Παλαισίνης.

469. Ματαγραμματισμός Του άλλάξεις ένα γραμματάκι, Τόν τόνο βάζεις πιά ψηλά, Κι τό δροσάτο τάςράκι 'Ηρθα να σβόση τή φωτιά.

470. Αίνιγμα Τό άρσινικό μου, βασιλιάς, Πολύ γνωστός στην 'Ιστορία, Έκαμα στή Μακεδονία. Τό θηλυκό μου, τής παλιάς Της έποχής δυστυχιόμένη Κόρη... δραματοποιημένη.

471. Μύα Δικτυωτός * * * * * 'Επιστήμη. * * * * * 'Μικρόν ευφ. κρότος. * * * * * Πολιτεία της 'Αμε- ϊκικής. * * * * * 'Ελλην διδάσκαλος [του 21. * * * * * 'Εκθύης φιλόσοφος. Κι καθένας τ' ίδια.

472. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 8 = Μέγας φυσιοδίφης. 2 1 3 5 2 6 7 8 = Ρωμ. Αδικοκράτωρ. 3 2 1 5 7 6 = 'Ουκτόν διαματωρ. 4 2 3 4 2 8 2 = 'Αγία μάρτυς, 'Ιγόν. 5 6 1 5 2 5 = Κρότος της 'Ασίας. 6 5 3 4 2 6 2 8 = Νεοέλλη λογοτένης. 7 4 5 1 5 7 8 = 'Αρχαίος ποιητής. 8 5 6 2 = 'Ιερόν όρος.

473. 'Επιγραφή έν Τριπλής 'Αερο- στείλιος * * * Τά τρία πρώτα γράμματα έκάστης * * * τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, * * * τιθέμενα εις τήν θέσιν τών άστα- ϊσίων, σχηματίζουν 'Επιγρα- * * * φήν, τής όποιας ζητείται ή ανά- * * * γνώσις: 1. Πορήτης, 2. Άν έχω ήλιον, 3. Είς έκ τών 12 'Αποστόλων, 4. Είδος γλαυκός, 5. Πετηνόν έδδοχαρός, 6. 'Αρ- χαιοτάτη πόλις τής 'Αφγανίας.

474. Γρίφος θός πέν πέν θός θός άρα τί; ός πέν πέν θός θός πέν πέν Πάσαι οι άνωτέρω 'Ασκήσεις έλήφθησαν εν τής βραβεύσεως εις τό Πένταθλον Συλ- λογής του Προσκόπου της 'Ελευθερίας.

ΛΥΣΕΙΣ των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλου 34 326. Αϊάκιον (Αία, κύων) - 327. 'Ομη- ρος, ο μηγός. 329. ΚΑΡ- ΚΙΝΟΣ ΕΑΝ ΠΟΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗ Ρακίνας, Ι- ΠΑ ΤΡΟΚΛΟΣ ράκ, Νάμ- ΜΙΚΡΑ ΣΙΑ ΤΗ Σ κίσος, όρ- νις, Σικινος) - 330-334. Αιά του Φ: έφας, Πήφος (ή φάρος), γεφρός, Λόφος, φράσις - 335. Τό άδικον σ' η ελόγει- ται. - 336. Μέγας είσαι, Κόρις, (με γά αι. σ' κ' ροισαί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μια δέκα τό πολύ λέξεις, με άπλά στοιχεία, δρ. 40, τό ελαχιστον τίμημα. Πέραν τών δέκα είταν 1 άραχή ή λέξη με παρά ά στοιχείο δρ. 1, 50 και με κοφαλαία δρ. 2. Ο κοριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό ήμισθό 'Η προελαρωμά είναι άπαραίτητα.

Διαπλασοπούλα 'Ε δ' αίς μου: Άνις Μ. Στεφανη, Σπετωών, 59, 'Αθήναι (8) δι' Α. Α. ΠΕΡΣΕΥΣ

Ούδελιαν σ' έχουν θέλωμεν έχει με τά Εύθυμα Νεατά λόγω τού ψαρμα- τος τού προδρου των έναντι τού 'Αρ- χοντος της Νικίας, δστις είναι έπίτιμον μέλος μας. 'Αυστηριώδης Φάρος

Με την καρδιά μας εχόμεθα εις την ΠΡΑΣΙΝΗΝ ΑΚΤΙΝΑ καλήν εραϊν εις τό τρίτον της τρίμηνον και εις τόν ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΙΚΤΟΣ, να έπιτύχη τόν σκοπόν του.

Επιθυμούμεν έκτός της συνεργασίας με την Ηραϊνήν 'Ακτινα και των Μυστηρίων του Δόσους, την φίλιαν του Φ.Κ. Α.Ο. του 'Αστέρου, της Νίκης- 'Ελλάδος, των 'Ανοιχτοκάδων και των Δευτών 'Αστών.

Φίλαθλε, Ναυτοδόνησσε, χρόνια πολλά. Χαρά, σού εχόμεν καλή δράση - (καθυπετημένη).

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΚΟΣΜΟΥ άντιπρ. 'Κεραμουνησπούς Ταρτάρας

Μοργα, κατενθουσιασμένος από την γνω- ρμίαν σου. - ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΣΑΡΙΑΣ

Διαπλασοπούλα ή διεθνοσάς μου 'Κλένη Παπουτση δι' Π.Κ. ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΣΑΡΙΑΣ

Ανοιξιάτικο 'Ονατο εμικρό. 'Ενθερμος Πατριώτης

Αγία, τί άβρας φράσις αυτόδ πάνω;; 'Ενθερμος Πατριώτης- Εύθυμος

Αγριαλαδιά, έσο έτοιμη έπίκειται έφο- δες εις άποθήκην!! 'Επίσης πολύ δ- ποπτο τό κοκκινάδι. - 'Ανθος 'Αττικής Κόκκίνη Γατούλα

Κόκκίνη Γατούλα, έπωφεληθόσα του καθήκτου πόρτας έκαμες όποκλήσεις, διατί τόσο φαίρα; 'Ανθος 'Αττικής

Προς άποφυγήν παρεξηγήσεων δέν είναι δ' 'Αρχων της Νικίας. Μαύρη Ναυαρχίς Γεν. 'Αρχηγός «Ν.Α.Α.»

ΚΑΚΟΛΕ

Αθηνάϊος, από τό περιοδικό σας, κατενθουσιασμένος. ΠΕΡΣΕΥΣ

Ανήλικα, πού είναι ή δρασίς σας μήπως ή άποτυχία τού διαγωνισμού; Στοι- χιωμένο άδός, συγγνώμη σού ζητώ, συγχώρησόν με. Πανταρχού Παρών

Ανήλικα... εν δράσει, πώσος άπαντή- σεις έλάδατε στον διαγωνισμό σας; 'Ανιότηος

Προσκοπία, 'Εσο 'Ετοιμη, έχόσατε τό παιχίδι. Ο 'Αρίων βλέπει εις ή την έπιβολή του για την όποία βέβαια τον εχαριστώ. Μην άπαλείψετε έμεις. Σκα- ρώσατε καμιά με περισσοτέρα! - 'Ελαα

Εγώ ποτέ δέν προσλήθησιν στα 'Ανή- λικα εν Δράσει. Ούτε θα προσληθώ. Δάμπερος Κατωόνης

ΑΡΙΩΝ... ως εθσοι... ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

ΕΛΣΑ πώς πάει... τό «οικογενειακό»;! ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

Αιολόγους θυσίας, παραταίται της Προ- όρας ο Σίφωνα και παραμένει ως μέλος. Νέα σύνθεσις Προδρου: Πρόεδρος: Δοός 'Ομπλιγαντώ. Άντιπρόεδρος: Δευκή Καμείλα. Γραμματέας: 'Αρίων. Ταμίας: 'Ανδρούσα.

Αλληλογραφή και ανταλλάσση τετρα- διάκια. Αίσις, Θεοφάνης Καλαμακώ- της, 'Αθηνάς, 105, 'Αθήνας, δι' Α: Χρυσή Μεταλλοειτού

Αλεξία, για τά γενέθλιά σου άπειρες ευχές. Αϊέν 'Αριστοειν

Παραίτομαί τουδ Σολόγου 'Αθηναίων. Τού εχόμεν καθε έραϊν. - ΣΚΙΕΡ

Αυστάτακο Ναυτάκι, από τό εχαρί- στο άπόγευμα και την γνωριμίαν σου χάρηκε ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Εισαρχόμενοι εις την διαπλασιακήν κί- νησιν, χαιρετούμεν όλους-ες. Δάντης-Ταυτέτη-Γιούλινα «Πρωτοπόροι»

Αναλλάσση άλληλογραφίαν και Μ.Μο- στικά. Διεθνοσας Τζούλια 'Ερ. Οάδ- κερ, 'Ηλια Ζερβού 69, 'Αθήναι (8). Ιδιαίτερως Ναυτασφάσιασ.

[MA'-2510]
Φανερωτάτη Επιδείξις, Διστ. Έπειδή είχαμε καταλάβει τους σκοπούς σου, ήσουν ο μόνος πού ανακοινώσαμεν ψευτικά όνόματα τών μελών μας. Στους ένόχους, αγαπητέ, άρμόζει σιωπή και όχι δικραυτηρία.
«ΔΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ»

[MA'-2511]
Τόν Γενικόν Πρόεδρόν μας, Στέφανον Νίκης διά τός Πανεπιστημιακός του επιτυχίας θερμάς συγχαίρομεν.
«ΔΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ»

[MA'-2512]
Σ. Μαρπάντου Η ΑΦΙΕΡΩΣΗ (Ποήματα)
Τιμάται δραχ. 20 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία

[MA'-2513]
Επιθυμώ νάλληλογραφήσω με διαπλάσπουλα-ες Ίδιαίτερος με τούς Σφραυνα, Ίδεώδες, Καρέλια, Άρπη Δισόθουσα: Άγγελον Μάσχον, Βενζέλου 17, Παιραιά. Έπίσης νάταλλάσω τετραβδόμια.
-ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΑ (Γαμία Φ.Κ.Α.Ο)

[MA'-2514]
Παραιτούμενος τού Συλλόγου ΑΘΗΝΑΙΟΙ ερχομαι στά παλιά μου μέλη κάθε δυνατή επιτυχία.
ΤΑΣΙΔΙΩΤΗΣ
πρώην πρόεδρος «ΑΘΗΝΑΙΩΝ»

[MA'-2515]
Αστέ, δέν παύω άγοράν, τέκνα μου, αλλά πώλησον άπαικώ έλατος. Πιθανόν άγοράν νά ποιήτε σεις ως έχοντες ανάγκην.
ΑΚΑΚΙΟΣ

[MA'-2516]
Εθεάθη Ζάχαρη θαυμάζουσα (!) μεγάλην φακήν - θαυμαστοίον προσεχόμενον ες Ίνδιων ες εδόν Αθηνάς.
ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[MA'-2517]
Διαπλάσσομε, άκου νέα: 'Ο Νίλς πλένει τό κρέας με τό σαπούνι!!! (Μπαρά μαγειρίσα!!!)
ΦΡΟΥΤΟ τού «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ» και... κάποιος άλλος...

[MA'-2518]
ΠΡΟΣΑΔΜΒΑΝΟΝΤΑΙ: νέον μέλος: Λούλης. Άνεψιός σου Σόρος: Μέφριος.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[MA'-2519]
Οι άποχωρήσαντες διαγραφέντες διαφώγησιν με όλον τόν Σύλλογον.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[MA'-2520]
Σύλλογος «Διαπλάσσομα» Συμπληρώσαντες όκτώ μηνών γόνημον δραών (1940- Σεπτέμβριος 1941) είσερχόμεθα — κατόπιν ριζικής ανακαινήσεως — με νέους σκοπούς στήν δεύτερα περίοδο. Πρόεδρος: Μπέτσαρης. Άντιπρόεδρος-Ταμίς: Αδαγρινός, Γραμματέας: Παλυβούτοικος. Μέλη: Μύρων, Τάσος Κριθαράς, Ξασερινός, Τυχλός Άνοχτομάτης. ΑΝΤΙΠΡΟΣΕΣΜΟΙ Νεαίλιου: Βασιλικός, Αετός, Θεσσαλονίκης: Κομοκράτωρ, Καλλιθέας: Μανόλια, Δήμνου: Κρημαντάλας.

[MA'-2521]
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΑ. Αναμένωμεν από όλους-ες σας επιστολή. Αυτό είναι τό θέμα τού πρώτου Διαγωνισμού τής σειράς διαγωνισμών τού Συλλόγου μας. Δικαίωμα συμμετοχής ε δραχμ. Πρόθεσμία δίμηνος από σήμερα. Αί τρεις καλύτεροι θα βραβευθούν 3 σεις: Κων]νον Κωστή, Αισχόλου 36, Αθηνά (1).
Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[MA'-2522]
Αγαπημένη μου Λευκοκαρέλια, καρδιά-βγαλτες εύχες γιά τή γιορτή σου.
'Αναποκάλυψη

[MA'-2523]
Επανερχομαι είν τό παλαιόν μου ψευδώνυμο τού Δανεδαιμονίου.
Μάθη Ναυαρχίς

[MA'-2524]
Είσερχόμενος είν Διαπλάσιακήν κίνησιν, χαιρετώ όλους-ες.
ΙΕΡΑΣ
Συλλόγου «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[MA'-2525]
Ανταλλάσω Μ. Μυστικά, Γράφατε κ. Φρ. Ε. Λαζαρίδην, Κύπρου 4, Αθηνάς.
ΙΕΡΑΣ
Συλλόγου «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[MA'-2526]
Μαγειμμένο Βιολί, εχάρην διά γνωριμίαν.
ΙΕΡΑΣ
Συλλόγου «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[MA'-2527]
Προσκοπία πότε θα με καλθεις σε μέγα!!!; διαγωνισιά πήγα-πόγκ; (πρωταθλήτρια!!!) Έίσα, έμβαθιά πιά τις άντωνομίεις αλλά γιά ποιά μάσκα λές;
'Αγνωστος Ίσπότης

[MA'-2528]
Αρχοντα τής Νυκτός, ο' έφαγα τό μαύρο σκοτάδι. Τοιμπόρε, τό κατάλαβες πως έγινες ταιμπούρι, ή όχι;
'Αληθινός Θρόλος

[MA'-2529]
<Ανοσιγόκαρδος, ός δικαιολογους δι' άνοησίες σας, άφού μέ γερουσία σών και ός, όταν εκπαιδευόται παιδικώς εκκουτιένται.
«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[MA'-2530]
Ανήλικα... μήν εσχάση ή μαμάκα σας νά σας κρεμάση στόν λαϊμό με πέτρα θαλασσιά γιά τό μάτι!
«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[MA'-2531]
Αρπη, χαρήκαμε γιά τήν γνωριμία.
ΖΑΧΑΡΗ-ΑΓΙΟΣ

[MA'-2532]
Παρακαλώμεν τά Διαπλάσπουλα-ες Κυφής νά έλθουν τήν 16ην Νοεμβρίου και ώραν 8 1/2 μ.μ. είν τήν πλατάταν «Κυφής» παρά τό άγαλμα «Κανάρη» και με μίαν άτάπλασιν.
Μωραϊτοπούλα, Αισδοαίμόνα

[MA'-2533]
Νίλς, πολύ... εθαάθητος! — Άγία... κρεμαστήκης; — Χρυσή Έλιπίδα (Σουμάτρα!!)... πέρμια... άντίποινα!!!
Βασίλισσα τών Ρόδων

[MA'-2534]
Μάθη Ναυαρχίδα, μήπως κουραράφεις τά άλλα μισά;— Πανταχού Παράν

[MA'-2535]
Γάτοι, γάτες, γατάκια. θέλετε νά συμπαχήσομε; Θα πιάσομε και... ποντικάκια!
Κόκκινη Γατούλα

[MA'-2536]
Αναποκάλυψη: Στ' αλήθεια χάρηκα με τή γνωριμία.
ΝΙΑΣ τού «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[MA'-2537]
ΧΕΙΜΑΡΡΟΣΑπώλειους κολιτην του και εν δειψι χερισμός μελετῶ νέον τρόπον... καταστρεπτικῆς εράσεως.
ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

[MA'-2538]
Εναίσθητη Κυρδούλα, έστίη στό χαρό ε; καλά πού ήταν ο κήπος...
'Αλεπουδίτσα

[MA'-2539]
Χαιρετούμεις έλο τόν διαπλάσσομα από τά γραφεία τής διαπλάσεως.
'Αλεπουδίτσα, Έβρικα

[MA'-2540]
Α πρόσωπε, μικρά μας φίλε, σοθ εύχόμεθα μ' έλη μας τήν καρδιά παραστικά. Μήν στενοχωριάσαι, γρήγορα θα γίνεις καλά.— ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ ΑΓΓΑΡΙΑ

[MA'-2541]
Ανθάκια, θέλετε νά ένοθαδμε, νά σκορπίσωμε μαζί τήν εύχία μας;
'Ανθος Αττικής

[MA'-2542]
Ροδοβαίλισσα, τραγουδώντας τήν «Πριγκήπισσα τής Τσάρντας», εύχαρίστησε όλους!
Χρυσή Έλιπίδα

[MA'-2543]
Πέντε μου... κοκορεύουθα! Σας έξρω!!!
Χρυσή Έλιπίδα

[MA'-2544]
«ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ» Προσλημβάνονται: Άντιπροσώπος Θεσσαλονίκης, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ. Μέλος: ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

[MA'-2545]
«ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ» Είν τόν Πρώτορον Πυθία, τόν Γενικό Λογοθέτη Λευκό Πριγκήσια και τόν Πατρικό Θαλασσοπόρο, εύχόμεθα τις θερμότερες γιά τή γιορτή τους εύχες.

[MA'-2546]
Πυθία, Θαλασσοπόρε χρόνια πολλά!
ΑΕΓΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ
«Γαλάζιος Δυναστείας»

[MA'-2547]
Λευκοπριγκήσια, Πυθία, Θαλασσοπόρε χρόνια πολλά.
ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΙΦΟΜΑΧΟΣ
«Γαλάζιος Δυναστείας»

[MA'-2548]
Θεάματα: Ροδοβαίλισσα: Κωστανός κίνδυνος. Προσκοπία: Στρατιωτική άποστολή!! Κάρμαν Σάλλα: Παναγία τών Παισίων.
Χρυσή Έλιπίδα

[MA'-2549]
Ροδοβαίλισσα, πάψε πιά νά... άχολλησαι με αρχαιολογικά ζητήματα!
Χρυσή Έλιπίδα

[MA'-2550]
Τίς τών τέκνων μου, θα μου άρνηθή άλληλογράφειαν; Στείλατε Μ. Μυστικά είν [MA'-1484].
ΑΚΑΚΙΟΣ

[MA'-2551]
Αρχων τής Νυκτός, νά τά χαιρέσαι τά... μπαμπάκια σου.
ΘΑΛΑΣΣΟΛΓΟΣ («Ε30. Νεαίτων»)

[MA'-2552]
Αγαπημένη μου Μελαχροινόουλα καλώς ήρισες στό λουλουδέικα θαλονάκι μας.
ΜΕΡΕΝΤΗΣ «'Ανοσιγόκαρδων»

[MA'-2553]
ΑΟΡΑΤΕ-ΛΙΣΤ χρόνια πολλά.
ΕΓΘΥΜΟΣ

[MA'-2554]
Χρυσή Έλιπίδα καρπία λοδς καισκλημένη; ; Λυγαριά... μας θύμισος; ; ; Προσκοπία «Ε30ίμων Νεαίτων»

[MA'-2555]
Νεοπροσώκος, Βοσκαρόδι, Άντιπλοίαρχε χρόνια πολλά! — Ηλιογέννητη, Ζητώ νέα σου, Γράψε: Πομόνη Ξεγκρενιάκι Φιλελλήνων 17— Φάσμα : . . έπεσε!
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
Πρόεδρος «Ε30ίμων Νεαίτων»